

Arrest

nr. 259 408 van 16 augustus 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 23 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 februari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Samenvattend kan worden gesteld dat de verzoeker als minderjarige samen met zijn ouders in 2003 naar België kwam. Hij diende samen met zijn ouders verschillende asiel- en regularisatieaanvragen in. De verzoeker bracht een deel van zijn verblijf in België door in precair dan wel illegaal verblijf. Evenwel was de verzoeker gedurende enige tijd in het bezit van een A-kaart.

Op 13 februari 2020 wordt de verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank West-Vlaanderen – afdeling Brugge - voor misbruik van vertrouwen/verduistering tot een gevangenisstraf van vier maanden en een geldboete van 100 euro.

Op 17 februari 2020 wordt de verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde tot een gevangenisstraf van één jaar en een geldboete van 200 euro wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien.

Op 24 juni 2020 wordt de verzoeker bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank West-Vlaanderen – afdeling Kortrijk tot een gevangenisstraf van drie maanden met een geldboete van 200 euro wegens verdovende middelen/psychotropen: bezit zonder vergunning: aanschaffing / aankoop zonder vergunning : vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning (herhaling).

Op 23 februari 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de verzoeker tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing. Zij is als volgt gemotiveerd:

“(…)

~~De heer / mevrouw, die verklaart te heten:~~

naam: I., M. (...)

geboortedatum: (...).1999

geboorteplaats: P. (...)

nationaliteit: Servië en Montenegro

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 13 §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 13 § 3 van de wet van 15.12.1980: “ De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

De A-kaart van betrokkene is verstreken sinds 06.07.2018.

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden

Overwegende dat de genaamde I., M. (...) geboren te P. (...) op (...).1999, onderdaan van Servië, die verklaart te verblijven op adres: (...) (M. (...)), gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9BIS en 13 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15.09.2006.

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd. 31.07.2017 werden opgenomen:

- “ - Geldige arbeidskaarten met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (aan te tonen aan de hand van een werkgeversattest en loonfiches)*
- Recente bewijzen van middelen van bestaan*
- een recent attest waaruit blijkt dat de betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische Staat (OCMW)*
- De betrokkene dient het bewijs te leveren dat hij bereid is zich in de samenleving te integreren conform met artikel 1/2 §3 van de wet van 15.12.1980.*
- Het gedrag van de betrokkene mag de openbare orde of nationale veiligheid niet schaden.”*

Betrokkene diende op 26.06.2018 een aanvraag tot hernieuwing van zijn tijdelijk verblijf in via het gemeentebestuur van de stad Geraardsbergen waar hij op dat moment verbleef, maar legde geen bewijsstukken voor.

Op 04.07.2018 gaf de Dienst Vreemdelingenzaken een bijkomende kans om zijn aanvraag te actualiseren en nuttige elementen kenbaar te maken in het kader van zijn lopende aanvraag.

Vervolgens legde betrokkene op 13.12.2018 (intussen woonachtig in Roeselare) volgende documenten voor: een arbeidskaart C geldig tot 14.12.2018, een kopie van zijn Servisch paspoort, OCMW attest, bewijs van afspraak bij de VDAB en een verklaring van een centrum voor deeltijds onderwijs waaruit blijkt dat hij zich niet heeft kunnen inschrijven, omdat hij niet meer beschikt over een geldige verblijfstitel.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad en intussen meerdere veroordelingen heeft opgelopen.

Zo werd hij op 31.08.2018 veroordeeld door de correctionele rechtbank Oost-Vlaanderen – afdeling Oudenaarde wegens diefstal met geweld of bedreiging, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, onder twee van de in artikel 471 van het Strafwetboek vermelde omstandigheden, bij nacht, door twee of meer personen tot een gevangenisstraf 4 jaren met probatie-uitstel 5 jaren voor 2 Ja(a)r(en) en een geldboete van 500,00 EUR (x 8 = 4.000,00 EUR) (vervangende gevangenisstraf: : 3 maanden)+ bijzondere verbeurdverklaring.

Hij werd op 13.02.2020 bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank West-Vlaanderen – afdeling Brugge wegens Misbruik van vertrouwen / verduistering tot een gevangenisstraf van 4 maanden en geldboete van 100,00 EUR (x 8 = 800,00 EUR) (vervangende gevangenisstraf : 1 maand).

Hij werd op 17.02.2020 bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank Oost-Vlaanderen – afdeling Oudenaarde wegens :

- opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien
- opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid
- opzettelijke slagen en verwondingen tot een gevangenisstraf van 1 jaar en geldboete van 200,00 EUR (x 8 = 1.600,00 EUR) (vervangende gevangenisstraf : 2 maanden)

Hij werd op 24.06.2020 bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank West-Vlaanderen – afdeling Kortrijk wegens verdovende middelen /psychotropen : bezit zonder vergunning : aanschaffing / aankoop zonder vergunning : vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning (herhaling) tot een gevangenisstraf van 3 maanden en een geldboete van 200,00 EUR (x 8 = 1.600,00 EUR) (vervangende gevangenisstraf : 20 dagen).

Overwegende dat betrokkene één van de voorwaarden die werden gesteld aan zijn tijdelijk verblijf heeft geschonden, namelijk “Het gedrag van de betrokkene mag de openbare orde of nationale veiligheid niet schaden” en uit het persoonlijk gedrag bovendien een sterk terugkerend patroon van het verstoren van de openbare orde blijkt, wat wordt onderstreept door de recente en opeenvolgende veroordelingen van betrokkene.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15.12.1980. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de duur van zijn verblijf, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en familielevens een mogelijke belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.

Wat de duur van zijn verblijf in België betreft, dient opgemerkt te worden dat hij slechts korte periodes legaal heeft verbleven in ons land. Hij kwam op jonge leeftijd samen met zijn ouders naar België om asiel aan te vragen en verbleef lange tijd illegaal in het Rijk. Zo was hij slechts in het bezit van een geldige tijdelijke verblijfstitel (A-kaart) van 30.09.2013- 06.07.2014 (gevolgd door nog 2 korte bijlagen

15) en opnieuw van 19.09.2017 tot 06.07.2018. Deze machtiging tot verblijf was steeds tijdelijk van aard. Het merendeel van zijn leven verbleef betrokkene op illegale wijze in het Rijk.

Wat de overige in België verblijvende familieleden van betrokkene betreft, dient het volgende te worden opgemerkt. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn ouders. Er blijkt evenmin sprake van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheid en emotionele binding met de andere familieleden (broers, zussen, neven, nichten) die in België verblijven. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Er bestaat tevens een risico op een nieuwe schending van de openbare orde. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden. (...)

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“II.1.1. De verwerende partij argumenteert ten onrechte dat zij het grootste deel van haar leven in illegaal verblijf in België was en dat de thans bestreden beslissing geen inbreuk zou vormen op de artikelen 74/13 VW, evenals artikel 8 EVRM.

De verzoekende partij is immers geenszins persoonlijk verantwoordelijk voor haar komst naar België. Het zijn haar ouders die hier zo over beslist hebben toen zij vier jaar oud was.

Zij is evenmin verantwoordelijk voor het illegaal verblijf - zij verbleef nu éénmaal in België zonder dat zij hier ooit een keuze in had gehad. Haar centrum van belangen bevindt zich vandaag dus overduidelijk in België.

De vraag is of er nu van haar nog redelijkerwijze kan verwacht worden dat zij naar haar land van herkomst terugkeert (een land dat zij eigenlijk nooit echt gekend heeft).

De verzoekende partij doet de toetsing aan artikel 8 EVRM slechts zeer gebrekkig.

Artikel 8 EVRM luidt immers als volgt:

- 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

De thans bestreden beslissing motiveert oppervlakkig over het familieleven van de verzoekende partij - quasi al haar familieleden hebben immers verblijfsrecht in België en al helemaal niet over haar privéleven.

II.1.2. De Raad stelde reeds bij herhaling dat het privéleven deel moet uitmaken van de belangenafweging die de verwerende partij in het kader van artikel 8 EVRM doorvoert.

Cf. RvV nr. 205 020 dd. 7 juni 2018:

3.2. Verzoeker betoogt onder meer dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het door hem, gedurende zijn minstens tien jaar legaal verblijf, opgebouwde privéleven in België. Hij stelt in deze dat niet kan worden betwist dat hij zeer nauwe banden met België heeft opgebouwd, waarbij noch uit de bestreden beslissing noch uit administratief dossier blijkt dat verweerder hiermee enigszins rekening heeft gehouden. 3.3. Artikel 8 van het EVRM beschermt onder meer het recht op respect van het privéleven, maar definieert het begrip 'privéleven' niet, zoals verzoeker terecht opmerkt in zijn verzoekschrift. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 21 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). Het EHRM stelt wel dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "gevestigde vreemdelingen" ("immigrés établis") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaakt van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). 3.4. In casu kan niet ter betwisting staan dat verzoeker een privéleven leidt in België in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker, die thans 30 jaar oud is, is in België aangekomen in augustus 2002 toen hij 14 jaar oud was. Hij werd gemachtigd tot vestiging in het Rijk en werd in dit verband in het bezit gesteld van een C- kaart in december 2007, geldig tot augustus 2012. Tot dan toe had hij steeds een legaal verblijf gehad. In december 2013 werd verzoeker van ambtswege afgevoerd. Vanaf 2006 tot oktober 2017 zit verzoeker in een ritme waarbij hij wordt opgesloten in en vrijgelaten uit een Belgische gevangenis. Daargelaten de vraag in welke mate een afvoering van ambtswege in 2013 een verlies van verblijfsrecht inhoudt en verzoeker niet langer kan worden beschouwd als een gevestigde vreemdeling daar waar hij blijkens het administratief dossier opgesloten zat in een Belgische gevangenis van 25 september 2010 tot 14 november 2015, kan niet ter discussie staan dat verzoeker meer dan tien jaar over een wettig verblijf in België heeft beschikt. Het kan niet anders dan aanvaard worden dat verzoeker hier een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen heeft opgebouwd. Dat verzoeker een privéleven leidt in België wordt ook niet betwist in de nota van de verwerende partij. 3.5. Het bevel om het grondgebied te verlaten dat gegeven wordt aan een langdurig verblijvende vreemdeling vormt een inmenging in diens recht op eerbiediging van het privéleven (EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, par. 46-49; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 63; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 46). In dat geval dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit). 3.6. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging in het privé- of gezinsleven van een persoon. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 53). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuhez/Noorwegen, §84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62). 3.7. Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). 3.8. Kernvraag die zich in voorliggende zaak stelt is of verweerder in een situatie die een inmenging vormt in het privéleven van verzoeker, alle relevante gegevens waarover hij beschikte op een zorgvuldige wijze heeft betrokken in de afweging tussen enerzijds, het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privéleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. 3.9. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een belangenafweging maakt in het licht van artikel 8 van het EVRM, maar dat zij enkel is toegespitst op verzoekers gezinsleven dat hij zou leiden met zijn moeder, zussen, een broer en een niet erkend minderjarig kind. 3.10. De bestreden beslissing rept dus met geen woord over verzoekers

privéleven. In de belangenafweging die gemaakt werd in het licht van artikel 8 van het EVRM, werd niet de duur van verzoekers verblijf in het Rijk betrokken en al evenmin de hechtheid van de sociale en culturele banden van verzoeker met België vergeleken met zijn land van herkomst. De bestreden beslissing faalt dus een zorgvuldige belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM en is dus strijdig met deze bepaling en met de aangehaalde zorgvuldigheidsplicht.

In casu verblijft de verzoekende partij al méér dan 17 jaar in België. Zij is nu 21 jaar oud. Zij heeft aldus geen ander privéleven dan dat in België. Zoals hierboven reeds gesteld bouwde een groot deel van dit privéleven zich hier op terwijl zij minderjarig was. Dat dit niet altijd in legaal verblijf was, kan haar totaal niet verweten worden.

II. 1.3. De verwerende partij verwijst naar de inbreuken op de openbare orde van de verzoekende partij.

Binnen de grenzen, gesteld door artikel 8, tweede lid, van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt verder dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, het EHRM een aantal meer specifieke criteria heeft geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het maken van een redelijke belangenafweging, met name de zgn. Boultif criteria. (EHRM 2 augustus 2001, Boultif/ Zwitserland, § 48).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;*
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;*
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode;*
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;*
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;*
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;*
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;*
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen. Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moet worden betrokken:*
- (9) het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;*
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.*

Zowel wat het eerste, tweede en tiende criterium betreft, schiet de thans bestreden beslissing manifest tekort.

Ze beperkt zich tot een opsomming van de veroordelingen, zonder dat er een daadwerkelijke afweging in het licht van artikel 8 EVRM wordt gemaakt. Het verblijf in België als minderjarige wordt aan de kant geveegd met het argument dat het meestal niet "legaal" was. Dat zij haar land van herkomst al sinds haar 4de levensjaar niet meer gezien heeft, blijkt geen overweging te zijn.

Aldus werd tevens het beginsel van de materiële motiveringsverplichting geschonden, gezien de thans bestreden beslissing niet steunt op deugdelijke motieven."

3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in

rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De grief inzake de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

De verzoeker betoogt dat er in de bestreden akte slechts oppervlakkig wordt gemotiveerd omtrent zijn familieleven en al helemaal niet omtrent zijn privéleven. Volgens de verzoeker wordt onterecht geargumenteed dat hij het grootste deel van zijn leven in illegaal verblijf was in België. Hij benadrukt dat hij als vierjarige samen met zijn ouders naar België kwam en dat het dan ook geenszins zijn keuze of zijn verantwoordelijkheid was om naar België te komen en hier op illegale wijze te verblijven. De verzoeker geeft aan dat hij alleen maar een privéleven in België heeft en dat het overduidelijk is dat het centrum van zijn belangen zich hier bevindt. De verzoeker verwijst naar de zogenaamde Boultif- en Üner-criteria en betoogt dat de bestreden beslissing wat het eerste, het tweede en het tiende criterium betreft manifest tekort schiet. De verzoeker meent dat de bestreden beslissing zich louter beperkt tot een opsomming van de veroordelingen zonder dat er een daadwerkelijke afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt gemaakt. De verzoeker hekelt ook dat zijn verblijf in België als minderjarige aan de kant wordt geveegd met het argument dat het meestal niet legaal was en dat het gegeven dat hij sinds zijn vierde levensjaar zijn land van herkomst niet meer gezien heeft geen overweging blijkt te zijn.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt dus het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In de bestreden beslissing wordt over het familieleven van de verzoeker als volgt gemotiveerd:

"De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn ouders. Er blijkt evenmin sprake van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheid en emotionele binding met de andere familieleden (broers, zussen, neven, nichten) die in België verblijven. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Er bestaat tevens een risico op een nieuwe schending van de openbare orde. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden."

Zoals in de bestreden beslissing wordt uiteengezet, is het de vaste rechtspraak van het EHRM dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59).

De verzoeker betwist niet dat "(u)it de stukken van het administratief dossier (...) geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn ouders (blijken)" en er "evenmin sprake (is) van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheid en emotionele binding met de andere familieleden (broers, zussen, neven, nichten) die in België verblijven" en ook in het voorliggende verzoekschrift geeft hij geen enkele specificatie van de concrete banden en/of de afhankelijkheidsrelatie met zijn in België verblijvende ouders en andere familieleden. Bijgevolg blijkt niet en heeft de verzoeker niet aangetoond dat er tussen hem en zijn ouders en andere familieleden (broers, zussen, neven en nichten) bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan, anders dan de normale affectieve banden.

Er kan dus geen beschermingswaardig familieleven worden aangenomen tussen de verzoeker en zijn in België verblijvende ouders en familieleden. Aangezien geen beschermingswaardig gezins- of familieleven kan aangenomen worden, diende de gemachtigde ter zake ook niet over te gaan tot een concrete belangenafweging.

De verzoeker wijst tevens op zijn privéleven.

Bijgevolg dient de Raad tevens te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er verder te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

In dit kader moet er bovendien op worden gewezen dat de thans bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat aan de verzoeker enig bestaand verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wordt ontnomen. *In casu* bevindt de verzoeker zich in de situatie van een vreemdeling die zich reeds langere tijd in onregelmatig verblijf in België bevindt. Daar waar de verzoeker van 19 september 2017 tot 6 juli 2018 een tijdelijke verblijfsmachtiging kreeg, staat het buiten betwisting dat verzoekers verblijfsrecht reeds is verstreken sinds 6 juli 2018, dit is dus meer dan twee en een half jaar voordat de bestreden beslissing werd getroffen. Dit motief vormt de eerste feitelijke en juridische grondslag van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Het blijkt niet dat de verzoeker in de tussentijd nog getracht heeft om opnieuw een verblijfsrecht of –machtiging te bekomen. De bestreden beslissing betreft dan ook geen weigering van een voortgezet verblijf.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dat eerder moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven teneinde het recht op eerbiediging van het privéleven te waarborgen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse v. Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde wel degelijk een afweging omtrent zijn privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft gemaakt.

Zo wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15.12.1980. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de duur van zijn verblijf, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins-en familieleven een mogelijke belemmering

kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.

Wat de duur van zijn verblijf in België betreft, dient opgemerkt te worden dat hij slechts korte periodes legaal heeft verbleven in ons land. Hij kwam op jonge leeftijd samen met zijn ouders naar België om asiel aan te vragen en verbleef lange tijd illegaal in het Rijk. Zo was hij slechts in het bezit van een geldige tijdelijke verblijfstitel (A-kaart) van 30.09.2013- 06.07.2014 (gevolgd door nog 2 korte bijlagen 15) en opnieuw van 19.09.2017 tot 06.07.2018. Deze machtiging tot verblijf was steeds tijdelijk van aard. Het merendeel van zijn leven verbleef betrokkene op illegale wijze in het Rijk.

Wat de overige in België verblijvende familieleden van betrokkene betreft, dient het volgende te worden opgemerkt. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn ouders. Er blijkt evenmin sprake van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheid en emotionele binding met de andere familieleden (broers, zussen, neven, nichten) die in België verblijven. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Er bestaat tevens een risico op een nieuwe schending van de openbare orde. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden."

De verzoeker kan worden bijgetreden dat het gegeven dat hij als vierjarige naar België kwam en dat het onregelmatig verblijf tijdens zijn minderjarigheid in de eerste plaats onder de verantwoordelijkheid van zijn ouders valt. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt echter niet dat de gemachtigde het de verzoeker ten kwade duidt dat hij als minderjarige een aantal periodes geen legaal verblijf heeft gehad. De gemachtigde beperkt zich tot de louter feitelijke vaststelling dat de verzoeker *"slechts korte periodes legaal heeft verbleven in ons land. Hij kwam op jonge leeftijd samen met zijn ouders naar België om asiel aan te vragen en verbleef lange tijd illegaal in het Rijk. Zo was hij slechts in het bezit van een geldige tijdelijke verblijfstitel (A-kaart) van 30.09.2013- 06.07.2014 (gevolgd door nog 2 korte bijlagen 15) en opnieuw van 19.09.2017 tot 06.07.2018. Deze machtiging tot verblijf was steeds tijdelijk van aard. Het merendeel van zijn leven verbleef betrokkene op illegale wijze in het Rijk"*. Deze feitelijke vaststellingen worden op geen enkele wijze door de verzoeker ontkracht. Gelet op de hoger besproken rechtspraak van het EHRM, is het in het licht van de afweging inzake het door artikel 8 van het EVRM beschermde privéleven, wel degelijk relevant om een onderscheid te maken tussen het opleggen van een verwijderingsmaatregel aan een vreemdeling die kan bogen op een overwegend legaal verblijf in België, dan wel dat het gaat om een vreemdeling die reeds langere tijd geen rechtmatig verblijf heeft en die slechts korte periodes legaal heeft verbleven. Er wordt immers een onderscheid gemaakt tussen de weigering van een voortgezet verblijf en de zogenaamde situatie van eerste toelating.

Daarnaast merkt de Raad op dat de verzoeker over het hoofd ziet dat er naast de redenen van immigratiecontrole ook redenen van openbare orde meespelen om te besluiten tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Zo wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoeker:

"op 31.08.2018 (werd) veroordeeld door de correctionele rechtbank Oost-Vlaanderen – afdeling Oudenaarde wegens diefstal met geweld of bedreiging, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, onder twee van de in artikel 471 van het Strafwetboek vermelde omstandigheden, bij nacht, door twee of meer personen tot een gevangenisstraf 4 jaren met probatie-uitstel 5 jaren voor 2 Ja(a)r(en) en een geldboete van 500,00 EUR (x 8 = 4.000,00 EUR) (vervangende gevangenisstraf: : 3 maanden)+ bijzondere verbeurdverklaring.

Hij werd op 13.02.2020 bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank West-Vlaanderen – afdeling Brugge wegens Misbruik van vertrouwen / verduistering tot een gevangenisstraf van 4 maanden en geldboete van 100,00 EUR (x 8 = 800,00 EUR) (vervangende gevangenisstraf : 1 maand).

Hij werd op 17.02.2020 bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank Oost-Vlaanderen – afdeling Oudenaarde wegens :

- opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien
- opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid
- opzettelijke slagen en verwondingen tot een gevangenisstraf van 1 jaar en geldboete van 200,00 EUR (x 8 = 1.600,00 EUR) (vervangende gevangenisstraf : 2 maanden)

Hij werd op 24.06.2020 bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank West-Vlaanderen – afdeling Kortrijk wegens verdovende middelen /psychotropen : bezit zonder vergunning : aanschaffing / aankoop zonder vergunning : vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning (herhaling) tot een gevangenisstraf van 3 maanden en een geldboete van 200,00 EUR (x 8 = 1.600,00 EUR) (vervangende gevangenisstraf : 20 dagen).”

De verzoeker betwist deze veroordelingen niet, noch toont hij aan dat hij tegen deze veroordelingen verzet aantekende of in beroep ging en dat dit tot een andere uitkomst zou hebben geleid.

Gelet op de verschillende veroordelingen voor uiteenlopende feiten en de snelle opeenvolging van strafbare gedragingen, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde in deze zaak oordeelde dat er “tevens een risico op een nieuwe schending van de openbare orde” in hoofde van de verzoeker is. Het bestaan van dit risico wordt door de verzoeker overigens ook niet betwist en in zijn gehele betoog blijft hij blind voor het gerechtvaardigde belang van de staat om de samenleving te beschermen tegen de gevaren die van verzoekers gedrag uitgaan. Door enkel vaagweg op zijn eigen belangen te wijzen, toont de verzoeker niet aan dat er met de thans bestreden beslissing geen “fair balance” werd nagestreefd.

Tevens wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat:

“Uit het administratief dossier blijkt niet dat de duur van zijn verblijf, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins-en familieleden een mogelijke belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.”

Dit betreft overduidelijk een overweging omtrent verzoekers privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoeker dwaalt dan ook waar hij stelt dat er helemaal niet wordt gemotiveerd omtrent zijn privéleven en dat er geen rekening wordt gehouden met de lange duur van zijn verblijf in België.

Uit het gevoerde betoog blijkt duidelijk dat de verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde, maar hij laat na *in concreto* toe te lichten waarom hij als jonge man niet in staat zou zijn om een privéleven op te bouwen in zijn land van herkomst. Zo geeft hij bijvoorbeeld niet mee dat hij niet langer de taal van zijn land van herkomst zou spreken of dat hij er geen andere familieleden meer zou hebben.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient derhalve te worden vastgesteld dat de verzoeker niet aantoont dat er sprake zou zijn van enige disproportionaliteit tussen zijn eigen belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn privéleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering en het vrijwaren van de openbare orde anderzijds.

In zoverre de verzoeker verwijst naar de zogenaamde Boultif- en Üner-criteria, wordt erop gewezen dat deze criteria ontwikkeld in de rechtspraak van het EHRM bedoeld zijn voor situaties waarbij er een einde wordt gesteld aan een legaal verblijf, terwijl de verzoeker niet betwist noch weerlegt dat zijn legaal verblijf reeds sedert 6 juli 2018 (dus reeds bijna drie jaar geleden) is verstreken.

Waar de verzoeker nog verwijst naar 's Raads arrest met nummer 205 020 van 7 juni 2018, wordt opgemerkt dat de arresten van de Raad geen precedentwerking hebben zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, of van artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE